

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/161/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116214518
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2017:5116214518.3

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, P.O.Box 39, 930 03 Bratislava, proti žalovanému: X., X..H..E., X. X. S. XXX, XXX XX S., právne zastúpený JUDr. Petrom Rybárom, advokátom so sídlom A. Kmeťa č. 11, 010 01 Žilina, o zaplatenie 1.040,- € s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,- €, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.040,- € od 27.5.2016 do zaplatenia a to všetko do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 31.5.2016 domáhal súdneho výroku, v ktorom by súd v žalobe označeného žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.040,- €, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.040,- € odo dňa 27.5.2016 až do zaplatenia.

2. Žalobca svoju žalobu skutkovo odôvodňoval tým, že nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle Zák. č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu bolo udelené oprávnenie na výkon Kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.5.2010 pod č.k. MK-663/2010-70/6165 a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým a choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 1.1.2016, t.j. v zmysle Zák. č. 185/2015 Z.z. V zmysle uvedeného žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitia diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania /retransmisie/ prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo v iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach, ako reštaurácie, kaviarne, bary a pod. Na použitie predmetu ochrany ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu a to konkrétne Časť II. sekcia B, ods.2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia hotel L., ktoré sa nachádza na adrese X.. P. XXXX, S., pričom ide o zariadenie v štandarde Hotel 3*. Žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania /retransmisie/ prostredníctvom technických zariadení. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnemu prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 20 zvukoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia hotel L.. Žalobca poukazoval na ust.

§ 190 ods. 1 Zák. č. 185/2015 /nový autorský zákon/ podľa ktorého sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.1.2016, pričom vznik týchto vzťahov, vrátane nárokov z nich vyplývajúcich ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol Zák. č. 618/2003 Z.z. /autorský zákon/, podľa ktorého sa tak posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. Podľa uvedeného zákona je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií SR (ZHR SR) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHRSR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné. Žalobca v zmysle vyššie uvedeného mailom a aj písomne prostredníctvom práv. zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnené a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015, nakoľko žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil a naďalej neoprávnené používal predmety ochrany spravované žalobcom, žalobca si touto žalobou uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel a to za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015. Sumu uplatneného bezdôvodného obohatenia vyčíslil na 1.040,- € a to v súlade so sadzobníkom licenčných odmien za jeden rok, kde pri 3* hoteli za zvukovo obrazové zariadenie predstavuje 26,- € a za 20 zvukovo obrazových zariadení za rok predstavuje sumu 520,-€. Výška bezdôvodného obohatenia na ktoré má žalobca voči žalovanému nárok je teda určená ako 2-násobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným.

3. Zo strany tunajšieho súdu bolo žalobe v celom rozsahu vyhovieť vydaním Platobného rozkazu č. k. 7C 161/2016-18 zo dňa 17.8.2016.

4. Proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor, v ktorom uviedol, že žalobcu považuje za nedôvodnú a to v celom rozsahu a navrhol, aby ju súd zamietol. Poukázal na to, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona / AZ/ zastupuje nositeľa práv podľa § 81 ods. 3 AZ „vo vlastnom mene a na jeho účet“ a to v rozsahu s ním dohodnutom v súlade s § 81 ods. 1, písm. c/ AZ. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 81 ods. 1, písm. i/ AZ vo vlastnom mene ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456, I. veta Obč.zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech /na účet/ tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Z uvedenej dohody musí byť zrejme v akom rozsahu je žalobca oprávnený toho ktorého nositeľa práv zastupovať a síce aj a najmä vo vzťahu, ku ktorým jeho autorským dielam /predmetom ochrany/. Ak potom žalobca ďalej tvrdí, že žalovaný používa predmety ochrany ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do správy zverili, musí toto svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo. Žalovaný pre prípad ak by sa rozhodol používať predmety ochrany vo svojej prevádzke rokoval v priebehu roku 2015 prostredníctvom Zväzu hotelov a reštaurácií SR /ZHR SR/ ktorého je členom o uzavretí tzv.kolektívnej licenčnej zmluvy na použitie predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v prospech nositeľov práv žalobca. Uvedenú skutočnosť uvádza v žalobe aj sám žalobca, pričom konštatuje, že k dohode so ZHR SR nedošlo. Neuvádza však dôvod, pre ktorý ku dohode nedošlo. ZHR SR konajúc aj v mene žalovaného totiž žiadalo od žalobcu predloženie zoznamu ním zastúpených nositeľov práv a súčasne aj zoznamu predmetov ochrany, ku ktorým v rozhodnom období vykonáva správu práv patriacim týmto zastúpeným nositeľom, aby bolo možné posúdiť, či na strane toho ktorého člena ZHR SR, a teda aj žalovaného, vôbec môže eventuálne dôjsť k použitiu toho ktorého diela za predpokladu, že by sa rozhodol vykonávať ďalší verejný prenos vysielania dodávaného tým ktorým vysielateľom alebo retransmitterom. Uvedené bolo základným predpokladom pokračovania v rokovaníach o licenčných podmienkach. Žalobca odmietol tieto informácie

ZHR SR poskytnúť a spôsobil tak stav, kedy žiadny z členov ZHR SR a teda aj žalovaný sám nemal možnosť posúdiť a rozhodnúť sa, či je vôbec potrebné uzatvárať licenčnú zmluvu práve so žalobcom. Ďalej uviedol, že nemožno po každom ubytovacom či reštauračnom zariadení paušálne požadovať, aby platil za použitie /možné hypotetické, nie však reálne/ „nevedno čoho“ práve žalobcovi len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy a to bez znalostí zoznamu zastúpených autorov a rozsahu ich diel, ktorých sa zastúpenie týka a postúpiť riziko, že následne bude čeliť žalobe samotného autora, ktorý sám zastúpený žalobcom nie je alebo síce je, ale nie práve vo vzťahu k dielu, ktorého sa prípadný verejný prenos bude týkať. Ak nie je preukázané koho žalobca vlastne v rozhodnom období zastupoval a v akom rozsahu, nie je možné ani ustáliť či je žalobca vecne legitimovaný na podanie žaloby uplatňujúci nárok v prospech ním zastúpených nositeľov práv v znení v akom ju podal. Žalobca v žalobe produkuje ničím nepodložené tvrdenia, z ktorých za žiadnych okolností ani len nevyplýva skutočnosť, žeby na strane žalovaného vôbec mohlo dôjsť tobôž nie, že došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu vysielania a už vôbec nie k verejnému prenosu diel ku ktorým vykonáva žalobca správu. Pre preukázanie vykonávania verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia totiž nepostačuje len preukázanie existencie a prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení žalovaného, čo žalobca žiadnym spôsobom nepreukazuje, žalobca musí preukázať že uvedené televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál, prostredníctvom ktorého sa šíri vysielanie, tiež že žalovaný tento signál aj v skutočnosti reálne prijímal a sprostredkoval prostredníctvom týchto televíznych prijímačov svojim zákazníkom a súčasne že do programovej štruktúry šíreného vysielania boli zaradené aj diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca.

5. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 7.12.2016 v ktorom uviedol, že už vo svojej žalobe uvádzal, že medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali rokovania ohľadne uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy už od začiatku roka 2015. ZHR SR nikdy nespochybňoval skutočnosť, že žalobca je oprávnený k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy a tak isto nikdy nevzniesol požiadavku uvedenia zoznamu zastupovaných autorov a zoznamu predmetov ochrany. Medzi žalobcom a ZHR SR bola sporná výška odmeny. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali rokovania, k dohode však nedošlo. ZHR SR podalo žiadosť aj na Ministerstvo kultúry SR so žiadosťou o preverenia sadzobníka žalobcu, ako aj o získanie informácií týkajúcich sa žalobcom zastupovaných nositeľov práv. Vzhľadom na skutočnosť, že názory žalobcu a ZHR SR sa na obsah kolektívnej licenčnej zmluvy líši do tej miery, že nebolo možné očakávať uzatvorenie dohody, vyzval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu jednotlivých členov ZHR SR, teda aj žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Nie je pravdou to čo žalovaný uvádza, teda že k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy nedošlo z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimity žalobcu. Dôvodom neuzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy bola nedohoda o výške licenčných odmien, kedy ZHR SR odmietol akceptovať sadzobník žalobcu. Uvedenému svedčí aj informácia ktorú ZHR SR v roku 2015 zaslal svojim členom ohľadne ich povinností vo vzťahu k žalobcovi, v ktorej výslovne konštatuje povinnosť členov ZHR SR vysporiadať si povinnosti vyplývajúce zo zákona voči žalobcovi s tým, že ZHR SR pripravuje žalobu o určenie obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a žiada členov o zaslanie finančných prostriedkov v termíne do 30.9.2016 vo výške 50% licenčnej odmeny podľa sadzobníka žalobcu ktorú si údajne vie zdôvodniť. K namietanej k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu žalobca uviedol, že túto preukázal oprávnením Ministerstva kultúry SR č. 2/2004. Poukázal na ust. § 56 ods. 1, písm. g/ AZ, § 57 ods. 1/ AZ, § 81 ods. 1, písm. i/, j/ a k/ AZ. Pokiaľ žalovaný bez uzatvorenia licenčnej zmluvy používal diela chránené autorským právom, tak týmto samotným neoprávnene zasiahol do autorských práv autorov, ktorých zastupuje žalobca, pričom z tejto skutočnosti samotnej vyplýva právo žalobcu ako organizácie kolektívnej správy domáhať sa voči neoprávnenému porušiteľovi autorských práv, v tomto prípade žalovanému, vydania bezdôvodného obohatenia a to v zákonom stanovenej výške 2-násobku obvyklej licenčnej odmeny. Žalovaný zjavne účelovo nesprávne interpretuje ust. § 40 ods. 4, AZ, § 48 ods. 1 a 49 ods. 1 AZ, keď žiada aby žalobca preukázal na aké konkrétne diela poskytuje žalobca licencie. Predmetné ustanovenia AZ nevyžadujú špecifikáciu konkrétnych diel, ale naopak výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou, uzatváranou v zákonom predpísanej písomnej forme, súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich. Z podania žalovaného a jeho žiadosti, aby žalobca preukázal k akým konkrétnym dielam vykonáva správu práv je tak evidentné, že žalovaný zjavne nechápe alebo účelovo ignoruje podstatu kolektívnej správy práv a podstatu inštitútu hromadných či kolektívnych licenčných zmlúv. Hromadné či kolektívne licenčné zmluvy sa uzatvárajú na konkrétny spôsob alebo spôsoby použitia diela a na všetky alebo niektoré diela, ku ktorým daná organizácia kolektívnej správy vykonáva správu. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ chce ktorýkoľvek používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora,

teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Je na používateľovi aby uviedol, ktoré diela chce používať a akým spôsobom ich chce použiť a aby autora požiadal o udelenie súhlasu na takto používateľom špecifikované predmety ochrany a spôsoby použitia. Nie je na autorovi aby preukazoval používateľovi, ktoré diela a akým spôsobom bude používateľ používať. Pri aplikácii tohto základného pravidla pri verejnom prenose, čo je predmetom konania, by tak nastala situácia, žeby si používateľ musel zistiť programovú štruktúru jednotlivých vysielateľov, ďalej by si musel zistiť autorov a nositeľov práv, ktorých diela budú súčasťou vysielania a tak požiadať buď týchto autorov a nositeľov práv alebo ich zástupcov o udelenie licencie. Práve z dôvodu faktickej nemožnosti udeľovania licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel, čo je nesporné prípad použitia diel verejným prenosom, sú v právnej úprave zavedené inštitúty kolektívnej správy práv, oprávnenia na jej výkon kontroly a dohľadu nad činnosťou organizácií kolektívnej správy práv, inštitút hromadných a kolektívnych zmlúv a inštitút plnenia povinnosti zo strany používateľov priamo organizácii kolektívnej správy podľa § 84 AZ. Na základe takejto právnej úpravy používateľ získa právnu istotu legálneho použitia diel a autor má prostredníctvom organizácie kolektívnej správy zabezpečenú licenčnú odmenu. Žalobca trvá na tom, že v zmysle právnej úpravy a jej princípov nie je potrebné ani žiaduce alebo možné, aby sa pred uzatváraním hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy, pre daný prípad použitia diel, jednotlivito preukazoval presný výpočet spravovaných predmetov ochrany tak ako to tvrdí žalovaný. Žalobca poukázal aj na § 81 ods. 1, písm. g/ AZ, v zmysle ktorého je organizácia kolektívnej správy povinná oznámiť tomu, kto o to písomne požiada, či zastupuje nositeľa práv a na žiadosť a náklady žiadateľa vydať o tom písomne potvrdenie. V tejto súvislosti poukázal aj na stanovisko Ministerstva kultúry SR z 20.5.2015, kde samotné Ministerstvo kultúry SR vykonávajúce podľa § 83 AZ dohľad nad výkonom činností žalobcu, poukazuje na § 81 ods. 1, písm. g/ AZ a tiež uvádza, že väčšina OKS má navyše zoznam nositeľov práv, ktorých zastupuje uverejnený na svojom webovom sídle. Používateľ teda má na účely uzavretia licenčnej zmluvy možnosť zistiť, ktorých nositeľov práv OKS zastupuje, či už priamo alebo na základe recipročných zmlúv so zahraničnými OKS. Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2015 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2933 slovenských nositeľov práv. Napriek tomu že zoznam autorov je verejne prístupný, žalobca zakladá zoznam nositeľov práv SR, ako aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnych práv, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní. Pokiaľ ide o uvedené zahraničné organizácie kolektívnej správy poukázal na skutočnosť, že zastupuje v SR všetkých autorov, ktorých uvedené kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Preukazovanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy hromadnej licenčnej zmluvy. Pokiaľ žalovaný namieta, žeby na jeho strane mohlo dôjsť, toľž žeby došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu tvrdí, že žalobca nepreukázal, že televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál, že reálne žalovaný prijímal signál a že do programovej štruktúry boli zaradené aj diela, ku ktorým žalobca vykonáva správu uviedol a poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2016 spis. zn. C 306/05 /ďalej rozsudok SD/ v ktorom sa uvádza, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto smernice.“ Taktiež poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012, spis. zn. C 162/10, kedy súd uviedol: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos...“. Žalobca zároveň uviedol, že v zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa tak samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel, to znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo obrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Hromadnou licenčnou zmluvou organizácie kolektívnej správy, v danom prípade žalobca udeľuje používateľom súhlas na používanie predmetov ochrany, teda právo a nie povinnosť používať diela verejným prenosom. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva a žalobca ani nekontroluje využívanie tohto práva používateľov. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových v roku 2015, tak bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené licenčné zmluvy buď so všetkými autormi, ktorých diela sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania, čo je nereálne, alebo mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú

autorov a nositeľov práv k dielam, ktoré sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania. Žalobca poukázal na to, že nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy. V Slovenskej republike pôsobí viacero organizácií kolektívnej správy. SOZA vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam, Slogram vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv a žalobca vykonáva kolektívnu správu práv autorov a iných nositeľov práv literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. K duplicitne spravovaným právom medzi jednotlivými organizáciami kolektívnej správy v SR nedochádza, čo potvrdilo a dôsledne objasnilo aj Ministerstvo kultúry SR ako vydávateľ oprávnení pre výkon činností organizácie kolektívnej správy vo svojom stanovisku z 20.5.2015. Žalovaný nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Napriek tomu nakladal s dielami týchto autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádzal žalobca zo Sadzobníka uverejneného na www stránke žalobcu a počtu zvukovoobrazových zariadení žalovaného v prevádzke Hotel L.. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od obvyklej odmeny. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca zakladá do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos, a to na CD nosiči. Na základe uvedeného žalobca vypočítal obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 vo výške 520,- Eur. Najširšie portfólio zo všetkých organizácií kolektívnej správy má žalobca. Z povahy veci je zrejmé, že žalobca zastupuje nositeľov práv a spravuje predmety ochrany, ktoré tvoria výraznú väčšinu tvorivej autorskoprávne relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovaným. SOZA síce tak isto zastupuje vysoký počet nositeľov práv, ide výhradne o autorov hudobných diel a teda ide o predmety ochrany, ktoré v porovnaní s predmetmi ochrany spravovanými žalobcom tvoria podstatne menšiu časť tvorivej autorskoprávnej relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovaným. Rovnako tak vysoký počet výkonných umelcov zastupovaných Slogramom nenechá na skutočnosti, že v prípade televízneho vysielania ide o výkonných umelcov, ktorí z veľkej časti len realizujú predmety ochrany spravované samotným žalobcom. Keďže nejde o autorov diel a tiež rovnako ide o veľký počet výkonných umelcov, ktorých výkony sa z povahy veci takmer nikdy nestanú obsahom televízneho vysielania používaného žalovaným. Žalobca osobitne poukázal na skutočnosť, že žalovaný nerozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami a nerozlišuje medzi licenčnou odmenou a primeranou odmenou. Práva súvisiace s autorskými právami sú svojou samotnou podstatou odvodené od práv autorov /výkonní umelci len vykonávajú diela autorov/ a preto nemajú a nikdy nemôžu mať silnejšiu povahu ako autorské práva. Zatiaľ čo autori musia predom udeliť súhlas na použitie ich diel /licenciu/, výkonným umelcom vzniká len nárok na tzv. primeranú odmenu bez toho, aby udeľovali licenciu. Ani prípadný vyšší počet použitých umeleckých výkonov alebo vyšší počet zastupovaných výkonných umelcov inou organizáciou kolektívnej správy ako je žalobca, preto nemôže v konečnom dôsledku priznať výkonným umelcom lepšie postavenie ako autorom, ktorých tvorivý vklad predchádza akémukoľvek umeleckému výkonu, je jeho základom a podmienkou jeho vzniku. Sadzobník žalobcu vychádza z kritérií stanovených pre licenčné odmeny v § 45 ods. 1 AZ a zohľadňuje požiadavky uplatňované pre licenčné odmeny zahraničnými partnermi žalobcu. Žalovaný mal vedomosť, že v prípade používania predmetov ochrany verejným prenosom je jeho povinnosťou mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu s príslušnou organizáciou kolektívnej správy a mal vedomosť o tom, že v prípade ak zmluvu neuzatvorí a bude používať predmety ochrany, tak sa dostane do pozície neoprávneného používateľa predmetom ochrany. Tvrdenie žalovaného, že zo strany žalobcu ide o konanie vykazujúce znaky porušenia zákazu ľubovôle vyplývajúceho z čl. 2 Ústavy SR, o porušenie princípu zákazu zneužitie práva jeho šikanóznym výkonom v rozpore s dobrými mravmi je tak v danej právnej situácii viac ako neprimerané a bez sebareflexie, nakoľko je to práve žalovaný kto hrubo, vedome a dlhodobo porušuje autorské práva používajúce maximálnu právnu ochranu. V závere svojho vyjadrenia uviedol, že chápaním pozíciu žalovaného ponúkol pri podaní tejto žaloby uzatvorenie mimosúdnej

dohody. Žalobca uzatvoril ku dňu vyjadrenia s viac ako sto neoprávnenými užívateľmi dohody o urovaní, túto možnosť ponúkol aj žalovanému, ten však na návrh žalobcu o mimosúdne urovanie nereflektoval.

6. Na pojednávaní zotrvali sporové strany prostredníctvom svojich právnych zástupcov na svojich písomných vyjadreniach.

7. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav tak, ako ho vo svojej žalobe preukazoval žalobca.

8. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy podľa autorského zákona, ktorý získal oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.5.2010 pod ČK MK-663/2010-70/6165 a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam alebo dielam úžitkového umenia, okrem iného v odbore káblová retransmisia literárneho dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia, ako aj dobrovoľnú správu v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami.

9. Žalobca na svojej www stránke, www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Podľa výročnej správy uverejnenej na predmetnej stránke, ktorej prvú časť predložil do spisu, žalobca v roku 2015 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2933 slovenských nositeľov práv. Zoznam autorov je verejne prístupný a žalobca zároveň založil do spisu zoznamy autorov v SR zastupovaných žalobcom na CD nosiči, ako aj zoznam partnerských OKS zastupovaných žalobcom na CD nosiči. Zároveň na CD nosiči predložil štatistiku vysielania len základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu predmetov ochrany. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní tieto skutkové tvrdenia žalobcu nespochybňoval ani nenavrhol vykonať oboznámenie s údajmi uvedenými na predmetnom CD nosiči.

10. Na webovej stránke žalobcu je uverejnený sadzobník licenčných odmien za 1 rok, pri hoteli 3* je uvedená sadzba 26,- €.

11. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou - spoločnosť s ručením obmedzeným a medzi sporovými stranami nebolo sporné, že prevádzkuje hotelové zariadenie Hotel L. Q. Š. M. X*.

12. Z internetových stránok predmetného hotela z roku 2015, predložených žalobcom, súd zistil, že hotel L. ponúka 20 pohodlne vybavených izieb s celkovou kapacitou 57 lôžok s káblovou TV.

13. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR / ZHR SR/ a že žalovaný splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, pričom v priebehu roka 2015 prebiehali medzi žalobcom a ZHR SR rokovania o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania neboli úspešné a nevedli k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy ani k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2015 medzi stranami sporu.

14. Žalobca listom zo dňa 7.10.2015 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne oznámil žalovanému s odkazom na príslušné ust. Autorského zákona, že má ku dňu odoslania tohto listu postavenie neoprávneného užívateľa uvedených predmetov ochrany podľa Zák.č. 618/2003 Z.z., nakoľko dochádza k ďalšiemu verejným prenosu predmetov ochrany bez uzatvorenia licenčnej zmluvy. Zároveň mu oznámil, že výška bezdôvodného obohatenia k 30.9.2015 je 879,59 €, výška bezdôvodného obohatenia vychádza zo sadzobníka LITA, autorská spoločnosť a bola stanovená podľa verejných prístupných údajov o umiestnení zvukových a zvukovo obrazových zariadeniach v ubytovacom zariadení a zároveň ho vyzval na zaplatenie uvedenej sumy v lehote 10 dní od obdržania tejto výzvy.

15. Podľa § 190 ods. 1 Zák. č. 185/2015 Z.z., Autorský zákon účinný od 1.1.2016 ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.1.2016, pričom vznik týchto právnych vzťahov

vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015.

16. Podľa § 5 ods. 14 Zák. č. 618/2013 Z.z. Autorský zákon, účinný do 1.1.2016, /ďalej len AZ/, verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

17. Podľa § 18 ods. 2, písm. h/ AZ, autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejný prenos diela.

18. Podľa § 48 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy môže s nadobúdateľom uzatvoriť aj hromadnú licenčnú zmluvu. Hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje táto organizácia nadobúdateľovi súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a nadobúdateľ sa zaväzuje, ak nie je dohodnuté inak, uhradiť odmenu.

19. Podľa § 49 ods. 1, 2 AZ, organizácia kolektívnej správy môže uzatvoriť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje používateľov diel. Kolektívnu licenčnou zmluvou táto organizácia udeľuje súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a za dohodnutú odmenu. Z kolektívnej licenčnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti priamo jednotlivému členovi právnickej osoby združujúcej používateľov diel od okamihu, keď s ňou prejaví súhlas. Ustanovenia osobitného predpisu sa použijú primerane.

20. Podľa § 56 ods. 1, písm. g/ AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2-násobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

21. Podľa § 57 ods. 1, AZ, nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.

22. Podľa § 78 ods. 1, AZ, účelom kolektívnej správy podľa tohto zákona /ďalej len „kolektívna správa“/ je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovoobrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

23. Podľa § 78 ods. 5, AZ, kolektívnu správu vykonáva organizácia kolektívnej správy; a to sústavne vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a ako hlavný predmet činnosti.

24. Podľa § 79 ods. 1, AZ, organizácie kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

25. Podľa § 80 ods. 1 a 9 AZ, o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy rozhoduje Ministerstvo kultúry SR na základe písomnej žiadosti právnickej osoby. Ministerstvo vedie evidenciu organizácií kolektívnej správy, ktorým udelilo oprávnenie; evidencia obsahuje názov, sídlo organizácie kolektívnej správy a vymedzenie kolektívne spravovaných práv a predmetu týchto práv alebo ak ide o diela, vymedzenie ich druhu.

26. Podľa § 81 ods. 1, písm. h/, AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne s náležite odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa 1.Používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany,

ku ktorému právo kolektívne spravuje.2.Dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsoby jej uhradenia.

27. Podľa § 81 ods. 1, písm. i/ a j/ AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to neehospodárne; j/ vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písm. h/ pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.

28. Podľa § 84 ods. 1, AZ, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetom ochrany.

29. Podľa § 517 ods. 1, 2, OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškani. Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškания, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškания; výšku úrokov z omeškания a poplatku z omeškания ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 ods. 1 NR SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškания je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1.dňu omeškания s plnením peňažného dlhu.

31. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je skutkovo a právne dôvodná.

32. Na základe skutkového vymedzenia žaloby, súd žalobcom uplatnený nárok posudzoval ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je upravený osobitným predpisom. Týmto predpisom je Autorský zák.č.185/2015 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1.1.2016 zrušil Zák.č.618/2003 Z.z. /Autorský zák./ a ktorý v ust. § 190 ods. 1 odkazuje na použitie Autorského zák.č. 168/2003 Z.z., čo sa týka vzniku právnych vzťahov vzniknutých pred 1.1.2015, resp. nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich. Súd preto aplikoval na právny vzťah sporových strán, Autorský zák. č. 168/2003 Z.z., keďže predmetom konania sú uplatnené nároky za rok 2015.

33. Z cit.ust. § 78 ods. 5 v spojení s § 79 ods. 1 AZ, kolektívnu správu práv môže vykonávať jedine organizácia kolektívnej správy, ktorá je právnickou osobou a ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy. Podstatou kolektívnej správy je zastupovanie viacerých autorov v rôznych odboroch vymedzených v oprávnení na výkon kolektívnej správy. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Z dôkazov predložených žalobcom bolo jednoznačne preukázané, že žalobca je takouto osobou, nakoľko Ministerstvo kultúry SR mu udelilo oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv. č. 2/2004 pod č.k MK-663-2010-70/6165 zo dňa 11.5.2010 a to okrem iného v odbore káblová retransmisia a aj na dobrovoľnú kolektívnu správu podľa autorského zákona v odbore verejný prenos literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela a diela úžitkového umenia, prevedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Žalobca ako organizácia kolektívnej správ je teda aktívne vecne legitimovaný subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a to s poukazom na ust. § 81 ods. 1, písm. i/ AZ, pričom takéto oprávnenie mu vyplýva priamo zo zákona. V konaní nebolo sporné, že žalovaný za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015 nemal so žalobcom uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva. Žalovaný je prevádzkovateľom hotelového zariadenia Hotel L. X* kategórie s kapacitou izieb 20, v ktorých pre hostí v žalovanom období poskytoval v rámci vybavenia okrem iného aj káblovú TV, čím im umožnil sledovanie televíznych programov. Uvedenú skutočnosť preukázal žalobca predložením ponuky predmetného hotela uvedenej na webovej stránke hotela, v ktorom žalovaný

uvedené skutočnosti uvádza a ponúka ich potencionálnym klientom. Pokiaľ teda žalovaný takto vybavil izby hostí, je zrejme, že tieto mali slúžiť na účely zodpovedajúce ich určeniu a teda na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami. Samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom ubytovaným v zariadení predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv informačnej spoločnosti /Rozsudok Súdneho dvora EÚ spis.zn. C-306/05 zo dňa 7.1.2006/. Uvedené potvrdzuje tiež Rozsudok Súdneho dvora EÚ spis.zn. C-162/10 zo dňa 12.3.2012, v ktorom súdny dvor EÚ uvádza, že: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Z uvedeného je teda bez všetkých pochybností zrejme, že v prípade ak poskytoval žalovaný prostredníctvom svojho ubytovacieho zariadenia na ubytovanie izby vybavené káblou TV, že tieto boli vybavené televíznym, príp. rozhlasovým prijímačom zabezpečeným signálom a teda jednalo sa o verejný prenos, sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roka 2015 deklaroval, že vo svojom zariadení má 20 izieb vybavených káblou TV. Súd teda mal za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že v konaní je potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súd bol toho názoru, že žalovaný si aj bol vedomý povinnosti uzavrieť hromadnú, príp. kolektívnu licenčnú zmluvu za účelom získania súhlasu s používaním diel so žalobcom, čo nesporne vyplýva aj zo vzájomných rokovaní uskutočnených prostredníctvom ZHR RS. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že žalobca mal snahu uzavrieť so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, resp. so ZHR SR /ktorej členom je aj žalovaný/ kolektívnu licenčnú zmluvu, avšak zo strany žalovaného ani ZHR SR k uzavretiu zmlúv nedošlo, nakoľko žalovaný a ZHR SR mali za to, že licenčné poplatky žalobcu sú neprimerane vysoké. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzovníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky ktoré boli v sadzovníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi, sú pre žalovaného neprijateľné. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy 218 subjektov, čo žalovaný nespochybňoval, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzovníka žalobcu pre rok 2015. Vychádzajúc z pojmu obvyklý - zvyčajný, bežný, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzovníkom žalobcu, ktorý je používateľmi, ktorí majú uzatvorené licenčné zmluvy akceptované. Žalovaný navyše len popieral výšku žalobcom uplatňovanej odmeny, avšak vlastné skutkové tvrdenia k výške odmeny neuvádzal. Súd ďalej poukazuje na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Podľa § 56 AZ postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo a to neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci je evidentné, že zo strany žalovaného sa tak udialo. Žalovaný ani ZHR SR, ktorého členom je žalovaný, nemajú udelený súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy, napriek tomu má žalovaný v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače s káblou TV, z čoho je zrejme, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobcu a to s plným vedomím, že tak koná neoprávnené, bez platne uzatvorenej licenčnej zmluvy. Na základe uvedeného je žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv podľa § 56 ods. 1 písm. g/ AZ sumu rovnajúcu sa 2-násobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Podľa sadzovníka platného pre rok 2015 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie 3* vo výške 26,- €, čo pri počte 20 izieb vybavených káblou TV predstavuje obvyklú odmenu v celkovej výške 520,- € za rok. Výšku žalovanej sumy teda žalobca uplatnil v súlade s ust. § 56 ods. 1/, písm. g/ AZ.

34. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1040 eur.

35. Nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením uvedenej sumy súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania od 27.5.2016 do zaplatenia, s poukazom na ust. § 517 ods. 1,2 OZ, keďže k uvedenému dňu bol žalovaný v omeškaní s plnením peňažného dlhu, na zaplatenie ktorého bol vyzvaný výzvou žalobcu zo dňa 7.10.2015. Výška úroku z omeškania zodpovedá ust. § 3 NR SR 87/1995 Z.z.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, súd mu preto priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd s poukazom na ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde v Žiline.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady

súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).